

УДК 141.7: [81'27+33]

З. С. Вихованець,
к. філос. н.

МОВНЕ КОНСТРУЮВАННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЙСНОСТІ У РЕАЛЬНОМУ ЧАСІ

Метою даної розвідки є дослідження взаємозалежності між діяльністю людини, соціально-економічною дійсністю та реальним часом. Саме на перетині пов'язаних між собою зазначених векторів і може відбуватися процес мовного конструювання, а сформований трикутник «людина – дійсність – реальний час» створює межі існування мови. Було запропоновано аналіз повної семантичної структури мови: безпосередня ознака – предмет – опосередковуюча ознака – опосередкована ознака, коли відбувається поєднання процесів детермінації на предмет як дійсність, так і реальним часом. Саме тому структура констатується як специфічно-мовна, тобто вона відображає дійсність й у той самий час не залежить від неї.

Ключові слова: людина, філософія мови, дійсність, мовне конструювання, час, соціально-економічна діяльність, лінгвістика.

Вихованець З.С. Языковое конструирование социально-экономической действительности в реальном времени.

Целью нашего исследования является анализ взаимозависимости между деятельностью человека, социально-экономической действительностью и реальным временем. Именно на перепутье связанных между собой указанных векторов и может происходить процесс языкового конструирования, а сформированный треугольник «человек – действительность – реальное время» создаёт границы существования языка. Был предложен анализ полной семантической

структуры языка, когда происходит соединение процессов детерминации на предмет как со стороны действительности, так и реальным временем. Именно поэтому структура представляется как специфически-языковая, она отражает действительность и в тоже самое время не зависит от неё.

Ключевые слова: человек, философия языка, реальность, языковое конструирование, время, социально-экономическая деятельность, лингвистика.

Z.S. Vykhoanets. Linguistic construction of the socio-economic reality in real time

The purpose of this exploration is the study of the interdependence between human activity, socio-economic reality and the real time. A well-known idea is that language is a social phenomenon; we need to supplement it with the fact that the language is not only embedded in the human society, but is also directly dissolved in the Universe. The language ensures the existence of such interdependence as human activities, reality and real time. This is where a man sets the modality of his existence, reality ensures its substantive meaning, and time, due to linearity, draws the structure. At the intersection of these interrelated vectors, the process of linguistic construction make take place, and the triangle «man – reality – real time» creates the boundaries for the existence of the language.

An analysis of the full semantic structure of the language was proposed: direct attribute – object – intermediating attribute – indirect attribute. On the one hand, such a structure is the result of the reflection of the extralinguistic reality from which it receives its meaning and takes the form of a subject property, and on the other hand, these attributes are located on a linear time axis, which results in their intralinguistic positional differentiation. In fact, the combination of processes of determination on the subject with both reality and real time. That is why the structure is ascertained by us

as specific-linguistic: it reflects the reality and at the same time it is not dependent on it.

It is evidenced in the publication that philosophy of language is considering three possible options for the existence of the socio-economic reality in time. Real time gives us a reference point of physical time on the axis of which a material and physical form of the specified reality is unfolded. We further face the kind of linguistic time – it is real-time on an axis which a natural human speech is unfolded, as well as intentional or modal time ensures the process of combining by a speaking man the subject and its attributes on the axis of real time. As we can see, the language potential is created due to the accumulation of economic knowledge to real human communities, indirectly reflecting the deep structures of their social and industrial life. Within a language, such knowledge obtains its unique consistency and coherency, which ultimately determines the relative autonomy of the laws of language existence that form the possibility of communication and understanding between different people within a particular sphere of activity.

Keywords: *man, philosophy of language, reality, linguistic construction, time, socio-economic activities, linguistics.*

Актуальність теми дослідження. З точки зору гносеології сама мова віддзеркалюється у часі та еволюційно в ньому змінюється. Саме такий підхід століттями формувався в науці, наприклад, лінгвістика формувалася як історія мовознавства, але базовою ознакою співвідношення реального часу та мови є онтологічне положення про те, що будь-яка мова може існувати виключно у часі. Зрозуміти процес побудови мовної реальності можна зрозуміти тільки проаналізувавши як вона розгортається на лінійній осі реального часу. Можемо констатувати про те, що якщо лінгвістичний еволюційний процес досліджується на матеріалах конкретно

визначених мов у певної послідовності, то з точки зору онтологічного підходу ми розглядаємо загальну форму природного існування мови як світового феномену, отже, така проблематика може вирішуватися у межах філософії мови: «лінгвістика має два об'єкти: вона є наукою про мову та наукою про мови. Така різниця, яка не завжди зберігається, необхідна: мова як людська здатність, як універсальна та незмінна характеристика людини, не є тим самим, що є окремі, постійно змінюючись мови, в яких вони реалізуються» [1, с. 21].

Постановка проблеми. Фактично, така постановка проблеми онтології мови формує нову парадигму як в історії лінгвістики, так і в філософській думці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дискусія про рух мови до соціуму та у зворотному напрямку, зміна лінгвістичних кодів як перехід з однієї епістемологічної групи до іншої, переклад з однієї мови на іншу тощо проходить через всю історію філософії мови. Базові засади філософії розпочинаються з ейдоса Платона, монади Лейбніца, «речі у собі» Канта, об'єктивне поняття Гегеля, як глибинний рівень мовної свідомості у вигляді «предмет – загальна ознака»; філософське Ніщо або лінгвістично неподільна дійсність в граматиці Н. Хомського; екзистенціалізм К'єркегора, феноменологія Гуссерля і Гайдеггера формують проміжний рівень мови у вигляді семантичної структури «безпосередня ознака – предмет – опосередковуюча ознака – опосередкована ознака». Представники структуралізму використовують мову та деякі її методи як основу наукового підходу дослідження у сфері гуманітарних знань, наприклад, прийоми лінгвістики у теоретичній етнографії духовних структур первісних племен використовує К. Леві-Строс, використовує запропоновані методики до аналізу сучасності Р. Барт, а на людську психіку пе-

реводить лінгвістичні аналогії Ж. Лакан тощо.

Виділення недосліджених раніше частин загальної проблеми. Можемо стверджувати, що відкритою проблемою сучасної соціальної філософії залишається мовне конструювання соціально-економічної дійсності у реальному часі.

Постановка завдання. Головним завданням та метою нашої розвідки є дослідження взаємозалежності між людиною, соціально-економічною дійсністю та реальним часом. Саме на перетині пов'язаних між собою зазначених векторів і може конструюватися мова, а зазначений трикутник «людина – дійсність – реальний час» створює межі існування мови.

Виклад основного матеріалу. Ф. де Соссюра вважає, що означуване, яке за своєю природою сприймаємо на слух, розгортається лише у часі та характеризується запозиченими у часу ознаками: а) воно володіє протяжністю та б) така протяжність має один вимір – це лінія. Про цей абсолютно очевидний принцип практично ніде не пригадують, мабуть саме тому, що вважають його дуже простим, між іншим він є дуже суттєвим принципом і наслідки його невичерпні. Від нього залежить весь механізм мови [5], але тут Ф. де Соссюр обмежує вплив часу на мову виключно сферою означуючого, а мова перш за все є семантикою. Крім того, розуміння тільки лінійності мови сприймається абстраговано від реального часу та вважається виключно як внутрішньомовне явище, знищуючи позамовний онтологічний фундамент лінійності. Крім того, Ф. де Соссюр надає порівняльний аналіз між обміном мовленнєвими елементами та функціонуванням грошей. Головними властивостями грошей є можливість обмінюватися на реальні матеріальні блага та можливість грошової одиниці співвідноситися з іншими одиницями даної грошової системи, тобто наявність співвідношен-

ня всіх елементів внутрішньої системи між собою. Відповідно, можливість обмінюватися грошової одиниці на реальні матеріальні блага є аналогічним процесом структурному виміру мови, а процес внутрішнього співвідношення елементів грошової системи схожий на функціональний розподіл у мові.

Розуміння лінійності як такої, не пов'язується з механізмом співвідношення віртуальних семантичних елементів на осі реального часу, а розглядається як простий рух у часі елементів мови в процесі мовної комунікації. Підтвердженням такого підходу до визначення лінійного характеру мови стають думки У. Чейфа та Ч. Філмора, але вони також мають певні протиріччя, наприклад, говорячи про те, що неможливо уявити собі щоб семантичний ареал має тільки один вимір, який є схожим на часові виміри фонетичній області, а з іншого боку, він виділяє лінійні семантичні осі «діяльність – дія», «дія – мета» та інші, вважаючи їх полярними, тобто обмеженими двома складовими, у той час як для часової фонетичної осі такого обмеження немає [7, с. 17].

Отже, можна погодитися з тим положенням, що лінійна семантична ось має обмеження трьома складовими, коли дві протилежні семантичні осі представляють собою єдине ціле з трьох складових: «діюча особа – дія – мета», а саме дія пов'язує мету з діячем, саме така конструкція забезпечує функціонування понятійно-категоріального апарату економічного знання.

Багато лінгвістів вважає, що універсальна основа мови не включає лінійне упорядкування елементів: «спори про те, чи можлива універсальна база мови, були пов'язані головним образом з питанням про те, задається чи не задається правилами універсальної бази (якщо така існує) лінійний порядок елементів речення. Розповсюдженою є думка про те, що універсальними базовими правилами

задаються лише необхідні синтаксичні відношення, а приписування лінійного порядку складовим базової структури здійснюється у кожній мові за своїми особливими правилами» [6, с. 370-371], – але, на нашу думку, є неможливим розподіл між синтаксичними відносинами і лінійне упорядкування елементів речення. Лінійність, як така повинна розумітися не як просте слідування у часі елементів речення, а бути способом їх зв'язку на лінійній осі часу.

Таким чином, загальна універсальна мовна база може бути побудована тільки на лінійній односпрямованій осі реального часу. Загальновідомою думкою є положення про те, що мова є соціальним явищем, маємо доповнити його тим, що мова вбудована не тільки у соціум людини, а й безпосередньо розчинена в Універсумі. Мова забезпечує існування такої взаємозалежності як: людина – дійсність – реальний час, – тобто людина задає модальність існування, у свою чергу, дійсність забезпечує його предметний зміст, а час, завдяки лінійності, оформлює структуру. Саме на перетині пов'язаних між собою зазначених векторів і може конструюватися мова, а зазначений трикутник «людина – дійсність – реальний час» створює межі існування мови.

Саме поняття реальності зазнає суттєвих історичних трансформацій у процесі становлення сучасного структурно-наукового значення. Сучасний постмодерністський контекст, наприклад, засвідчує неможливість артикуляції реальності як такої, пропонуючи на її місце «гіперреальність» як віртуальний результат симулювання реального. Безпосередньо поняття реальність походить від латинського слова «річч» та на початку свого використання виконувало функцію синоніма таких важливих категорій схоластичного дискурсу як дійсність, першооснова, причина тощо, але з часом Дунс Скот зауважує про те, що кож-

на річ відкриває себе тільки у множині формально відмінних одна від одної реальності. Фактично, головною функцією реальності є забезпечення водорозділу між тотожністю та розрізненням у реально схожому, тобто все реально сходне співпадає та розрізняється завдяки реальності, яка формально не є одним і тим самим.

Таким чином, можна зауважити, що поняття реальності вводилося для того, щоб пояснити глибинні онтологічні зв'язки як у самих речах, так і між ними. Виявляючи зазначені онтологічні відносини за допомогою нового наповнення поняття реальності. Формування класичного науково уявлення про реальність завершується ідеями Галілея, Лейбніца та інших видатних вчених періоду Нового часу. У свою чергу, неklasичний період в науці не визнає реальність як таку, вона уособлює собою певну мережу взаємовідносин різних частин єдиного цілого, починаючи з ідей Декарта та до праць Канта включно, формувалась парадигма суб'єктивності, але принцип репрезентації, котрий тривалий час домінував у класичній філософії, втрачає своє значення та організуючу силу, наслідком чого стає стирання кордонів між реальністю та її відображеннями. Класична теорія репрезентації ґрунтувалася на ідеях Ф. де Соссюра, котрий, розглядаючи мову «в собі та для себе», встановив, що мова утворює систему, оскільки складається з формальних елементів, які поєднуються в певні комбінації відповідно до вимог структури.

Структура представляє собою такі типи відношень, які складають основу для поєднання одиниць певного рівня. Завдяки системно-структурному підходу суттєво спрощується питання про кореляцію плану вираження та плану змісту у мові, а відношення між ними визначається як асоціація означуваного та означаючого. Останні, на думку Ф. де

Соссюра, подібні до двох сторін одного аркуша паперу, а тому не можна розрізати одну з них, не розрізавши при цьому іншої. Зазначена ситуація спростовується представниками постсучасної французькою філософією. Особливо очевидним таке заперечення є у філософських побудовах Ж. Бодрійяра, для котрого взагалі не існує реальності, відображуваної знаками. Він вважає, що відображали реальність (і то дуже давно, до настання епохи Відродження) символи, оскільки вони були включені у символічний обмін. Знаки ж здатні лише відкидати тінь на реальність, перетворюючи її на симуляційну модель, тобто на симулякр. Тому зворотний бік знаку не може бути прихованим змістом лицьового, бо досить знакам повернутися до реальності зворотним боком – і опозиція знаку та реальності втрачає сенс. Такі аргументи приводять Ж. Бодрійяра до висновку про те, що сама реальність є лише «процесію симулякрів».

Сучасний постмодерністський підхід зосереджується на мові, тексті та дискурсі. Проблема континууму категоріального апарату в архітектоніці сучасної науки є питанням не тільки про сутнісне поняття реальності як такої, а, в першу чергу, це вирішення проблеми тексту та інтертекстуальності, нарративної мовної референції знання тощо. Звертаючись до думки Дерріда про те, що система категорій є системою способів конструювання буття, спроба надати змістовної характеристики поняттю реальності стає тотожною процесу мовного конструювання у нашому випадку соціально-економічної дійсності.

Таким чином, мова є водночас і процесом, і результатом структуризації свідомістю людини предметно-означуваного континуума світу на осі реального часу. Звертаючись до ідей В. Гумбольдта нагадаємо, що він вважав мову перш за все діяльністю людського духу, а не про-

дуктом цієї діяльності [2, с. 70]. Сенс такої діяльності полягає у тому, що свідомість людини постійно вибудовує предметно-означувальну конфігурацію, яка віддзеркалює позамовний світ на лінійній осі реального часу.

Сучасний науковий підхід фіксує зміни у фізичних якостях часу в залежності від того рівня, який він займає в Універсумі, тобто у макросвіті мова спирається на фізичні властивості реального часу саме макросвіту. Реальний час, який складає онтологічну основу такого існування мови, набуває характер миттєвої зупинки і має такі ознаки як лінійність та незворотність. Відповідно, до таких властивостей на лінійній односпрямованій осі реального часу можуть бути вибудовані тільки два типи структур. Перший тип структури забезпечує часове відношення «раніше – пізніше», тобто одна подія здійснюється спочатку, а тільки потім може відбутися друга. Другий тип уособлює собою часове відношення «минуле – теперішнє – майбутнє», тобто перша і третя подія можуть бути зв'язані між собою тільки другою подією. Такі опосередковані відношення включають в себе два бінарних асиметричних відношення, коли перша подія асиметрично зв'язана з другою, а вона з третьою. У природній людській мові такими подіями, що знаходяться на лінійній односпрямованій осі реального часу, середину складають віртуальні семантичні конструкти, предмет і його властивості, а на поверхні знаходяться номінативні знаки та слова. Об'єднання транзитивного та асиметричного відношень забезпечує онтологічний темпоральний субстрат, на який спирається вихідна семантична структура мови.

Формування мови починається з того, що дійсність поділяється у людській свідомості на такі ідеальні конструкти як предмет та властивість, причому вони створюють асиметричну структуру,

оскільки властивість залежить від предмету, а сама структура є потенційно безкінечною, так як у одного предмету може бути як реальних, так і потенційних властивостей безкінечна множина. Саме на цьому етапі відбувається залучення фактору часу, тобто віртуальна структура, яка складається з предмету та його загальної властивості розгортається на лінійній односпрямованій осі реального часу, тоді вона стає актуально кінцевою та констатується як специфічна мовна структура. Необхідно додати, що справа від предмету, послідовно та відповідно до направлення часу розташовуються дві властивості, причому одна з них займає місце між предметом і другою властивістю, а далі всі зазначені елементи зв'язуються транзитивним зв'язком. Як бачимо, вихідна семантична структура мови набуває такий вигляд: предмет – опосередковуюча ознака – опосередкована ознака, також необхідно додати ще одну складову – безпосередню ознаку, що займає місце зліва від предмету, тобто у зворотному направленню часу.

Отже, повна семантична структура мови має такий вигляд: безпосередня ознака – предмет – опосередковуюча ознака – опосередкована ознака. З одного боку, така структура є результатом відображення позамовної дійсності, від якої вона отримує свій зміст у вигляді предметно-властивої, а з другого, ознаки розташовуються на лінійній осі часу, що призводить до їх внутрішньомовної позиційної диференціації. Фактично, відбувається поєднання того, що було детерміновано дійсністю на предмет, і того, що було детерміновано реальним часом. Саме тому структура констатується як специфічно-мовна: відображає дійсність й у той самий час не залежить від неї.

Запропонована нами вихідна структура надалі розподіляється на дві частини. Умовно кажучи, першу частину складає транзитивна конструкція «пред-

мет – опосередковуюча ознака – опосередкована ознака», вона фіксує речення зі всіма його специфічними комунікативними властивостями, у тому числі його характеристику як логічного судження. Другу частину структури складає асиметрична частина «безпосередня ознака – предмет», вона вже виконує номінативну функцію, тобто називає розрізнені фрагменти дійсності. Треба зауважити, що вихідна семантична структура не просто механічно поєднує зазначені дві частини, а є органічно цілісною, тому комунікаційна та номінаційна функція є об'єднаними зразу в глибинній семантичній структурі.

У філософському підході дуже часто, як і в лінгвістичній семантиці, використовують поняття «предмет», але при цьому абстрагуються від поняття «ознаки», такий підхід є достатньо правомірним, тому що саме він знаходиться як у центрі свідомості та пізнання, так й у центрі мови. Але тут необхідно врахувати декілька зауважень, наприклад, поняття «предмет» дуже часто може фетишизуватися, а також він не може зразу бути у готовому вигляді, він з'являється тільки після певних логічних і лінгвістичних операцій. Відповідно, можна зробити висновок про те, що головним завданням філософії мови є процедура осмислення процесу виготовлення предмету мовною свідомістю.

Таким чином, виготовлення «предметів» економіко-виробничої сфери за допомогою мови відбувається завдяки лінійній конфігурації відповідних йому ознак у процесі їх побудови на осі реального часу завдяки граматиці природної мови. З онтологічної точки зору сутність граматики полягає у виготовленні предмету, тому граматика функціонує раніше ніж процедура номінації та комунікації, а вже у середині яких і функціонує готовий предмет, тобто з самого початку існування мови поняття «предмет – ознака» є нероздільними. «Сутність речення

у всіх мовах світу полягає в розгортанні ознак предмету. До усвідомлення ознак не могло бути ніякої мови. Будь-яка мова, сама примітивна, припускає чітке усвідомлення предмету та його ознак. Поза цієї умови сама мова не є можливою. Тому будь-які міркування з цього приводу, що якби спочатку в мові не було чіткого розділення частин мови, представляються нам абсолютно не обґрунтованими» [4, с. 238], – вважає відомий лінгвіст Б.А. Серебренников.

Мова є матеріальним носієм соціально-комунікативної взаємодії між людьми, тому фундаментальна типологія граматики та фундаментальна типологія суспільно-економічних відносин є тотожними між собою: «ГраMATика – це самосвідомість мови, точно так само, як логіка є самосвідомістю мислення... Говорінням ми укріплюємо часову і просторову осі нашої цивілізації, тому що займаємо місце у її центрі, розташовуючись обличчям до обличчя з її чотирьох аспектами – її майбутнім, її теперішнім, її внутрішньою солідарністю, її зовнішньою боротьбою. Їй перед обличчям цієї специфічної та небезпечної відкритості чотирьох сферам життя наші слова повинні встановлювати певну рівновагу: у кожний даний момент мова розподіляє та організовує всесвіт заново» [3, с. 21].

Предикативна структура розгортається також і в іншому напрямку, коли той хто говорить окрім опосередкованого признаку, окрім якісної властивості, враховує також відношення предмету до простору і часу, а також до другого предмету – об'єкту. Така процедура має назву інтенціонального або модального впливу. В результаті набуває полікомпонентний характер і розпадається на вихідний елемент або квалітатив, локатив, темпоратив, об'єкт або вторинні елементи, крім того, межі між ними розмиті такими семантичними елементами, що виражають причину, мету тощо.

Отже, речення вибудовується на перехрещенні синтагматичної та парадигматичної осей, тим самим воно набуває об'ємну лінійність, але при цьому залишається сумою трьох складових.

Необхідним до розгляду залишається такий вектор як інтенціональність. Зазначене поняття відноситься до базових понять феноменології Гуссерля та визначає первинну смислоутворюючу спрямованість свідомості до навколишнього світу. Таке розуміння стало широко використовуватися сучасною лінгвістичною семантикою, наприклад, у Д. Серла, а у філософії Гуссерля та Гайдеггера інтенціональність тісно пов'язується з буттям людини у часі. У межах темпоральної концепції мови інтенціональність визначається як вольова побудова свідомістю людини предметно-признакової конфігурації, яка віддзеркалює світ на осі реального часу. Інтенціональність характеризується тим, що світ поділяється на предмет і признак, самі світ і людина знаходяться у реальному часу, при цьому час має одномірний та необратимий характер. Фактично, людина в процесі інтенціонального акту, виділяє предмет через конфігурацію його ознак, спираючись на реальний час, тим самим формується така категорія як модальність. Вона забезпечує процес з'єднання предмету та його ознак на осі реального часу.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Таким чином, філософія мови розглядає три можливі варіанти існування соціально-економічної дійсності у часі. Реальний час дає нам орієнтир фізичного часу, на осі якого розгортається матеріально-фізична форма зазначеної дійсності. Далі ми стикаємося з видом мовного часу – це реальний час, на осі якого розгортається природна людська мова, а також інтенціональний або модальний час забезпечує процес поєднання говорючою людиною предмету та його ознак на осі реального часу. Як бачимо, мов-

ний потенціал створюється за рахунок акумуляції економічних знань реальних людських спільнот, опосередковано відображаючи глибинні структури їх соціально-виробничого буття. У межах мови такі знання набувають свою унікальну системність і когерентність, що в кінцевому рахунку обумовлює відносну самостійність закономірностей існування мови, утворюючих можливість спілкування та розуміння між різними людьми у межах тієї або іншої сфери діяльності.

Література

1. Бенвенист Э. Общая лингвистика / Э. Бенвенист; [пер.с франц.]. – М.: Прогресс, 1974. – 446 с.
2. Гумбольдт В.фон. О различии строения человеческих языков и его влияния на духовное развитие человечества / В. фон Гумбольдт // Избранные труды по языкознанию / – М.: Прогресс, 2000. – С. 37–298.
3. Микешина Л.А. Диалог когнитивных практик. Из истории эпистемологии и философии науки / Л.А. Микешина. – М.: Российская политическая энциклопедия (РОССПЭН), 2010. – 575 с.
4. Серебренников Б.А. Общее языкознание. Методы лингвистических исследований / Б.Ф. Серебренников. – М.: Наука, 1973. – 318 с.
5. Соссюр Ф. Труды по языкознанию / Ф. Соссюр. – М.: Прогресс, 1977. – 695 с.
6. Филлмор Ч. Основные проблемы лексической семантики // Ч. Филлмор. Новое в зарубежной лингвистике, вып. XII, 1983. – С. 342 – 420.
7. Чейз Р. Производственный и операционный менеджмент / Ричард Чейз, Николас Эквилан, Роберт Якобс; [пер. с англ.] – 8-е изд. – М.: Издательский дом «Вильямс», 2001. – 704 с.

References

1. Benvenist. Sociolinguistics / E. Benvenist; [translation from French]. – Moscow: Progress, 1974. – 446 pp.
2. Humboldt. On the Diversity of Human Language Construction and its Influence on the Mental Development of the Human Species / W. von

Humboldt // Selected Studies on Linguistics / – Moscow: Progress, 2000. – P. 37-298.

3. Mikeshina L.A. Mikeshina L.A. A Dialog of Cognitive Practices. From History of Epistemology and Philosophy of Science. Moscow: ROSSPEN, 2010. 575 p. / L.A. Mikeshina – Moscow: Russian Political Encyclopedia (ROSSPEN), 2010. – 575 pp.

4. Serebrennikov B.A. General Linguistics. Methods of Linguistic Studies / Serebrennikov B.F. – Moscow: Nauka, 1973. – 318 pp.

5. Saussure F. Proceedings in linguistics / F. Sour. – Moscow: Progress, 1977. – 695 pp.

6. Fillmore. Basic problems of lexical semantics // Ch. Fillmore. New in foreign linguistics, no. XII, 1983. – P. 342-420.

7. Chase. Production and Operations Management / Richard Chase, Nicolas Aquiline, Robert Jacobs; [translation from English] – 8th edition – Moscow: Publishing house “Williams”, 2001. – 704 pp.

УДК 141.7: [81'27+33]

Z.S. Vykhovanets,
PhD candidate

LINGUISTIC CONSTRUCTION OF THE SOCIO-ECONOMIC REALITY IN REAL TIME

Annotation. The purpose of this exploration is the study of the interdependence between human activity, socio-economic reality and the real time. A well-known idea is that language is a social phenomenon; we need to supplement it with the fact that the language is not only embedded in the human society, but is also directly dissolved in the Universe. The language ensures the existence of such interdependence as human activities, reality and real time. This is where a man sets the modality of his existence, reality ensures its substantive meaning, and time, due to linearity, draws the structure. At the intersection of these interrelated vectors, the process of linguistic construction may take place, and the triangle «man – reality – real time» creates the boundaries for the existence of the language.